Αχ Ελλάδα - Ν.Παπάζογλου, Μ.Ρασούλης

Σαν σήμερα γεννήθηκε ο Μανώλης Ρασούλης. Ο αντισυμβατικός στιχουργός που άλλαξε το ελληνικό τραγούδι.

Ο **Μανώλης Ρασούλης** (Ηράκλειο Κρήτης, 28 Σεπτεμβρίου 1945 - Θεσσαλονίκη, 5 Μαρτίου 2011) ήταν Έλληνας συγγραφέας, τραγουδιστής, συνθέτης, και δημοσιογράφος, ιδιαίτερα γνωστός και για τους στίχους που έχει γράψει για αρκετά τραγούδια.

Στην Κρήτη έζησε τα παιδικά του χρόνια, αποφοίτησε από το γυμνάσιο και το 1965, βρέθηκε στην Αθήνα όπου ξεκίνησε να σπουδάζει σκηνοθεσία κινηματογράφου.

Ο Μανώλης Ρασούλης γεννήθηκε έχοντας έντονη τη φωτιά της αναζήτησης μέσα του και αυτή δεν έσβησε ούτε λίγο πριν το τέλος της ζωής του.

Στην Αθήνα σπουδάζει σκηνοθεσία κινηματογράφου, γράφει ποιήματα, σενάρια, τραγουδάει ερασιτεχνικά στις μπουάτ της Πλάκας, δουλεύει στην εφημερίδα της αριστεράς «Δημοκρατική Αλλαγή».

Εκείνο το διάστημα συνάντησε τον Μάνο Λοΐζο, τον Διονύση Σαββόπουλο, τον Θεόδωρο Αγγελόπουλο και άλλους.

Η δράση και οι συναναστροφές του ενόχλησαν το καθεστώς και στις 21 Απριλίου του 1967 συνελήφθη στα γραφεία της εφημερίδας όπου εργαζόταν, ωστόσο σύντομα αφέθηκε ελεύθερος, καθώς δεν βρέθηκαν στοιχεία εναντίον του.

Αμέσως μετά την απελευθέρωσή του, ο Μανώλης Ρασούλης βρέθηκε στο Λονδίνο όπου και θα μείνει έξι χρόνια. Εκεί κάνει δουλειές του ποδαριού για να ζήσει και παράλληλα συνέχισε να αγωνίζεται για τις ιδέες του.

Σε λιγότερο από ένα χρόνο, βρέθηκε στη Γαλλία και συμμετείχε στην εξέγερση του ’68 στο Παρίσι. Συμμετείχε ενεργά στις φοιτητικές διαμαρτυρίες, ξυλοκοπήθηκε και νοσηλεύτηκε.

Στο Παρίσι μια αφίσα του Τρότσκι έγινε η αιτία της ένταξής του στο Τροτσκιστικό κίνημα με την επιστροφή του στο Λονδίνο. Έτσι γνωρίστηκε με την σταρ Βανέσα Ρέντγκρέιβ, ενεργό στέλεχος του κινήματος.

Το 1973, ένα χρόνο πριν επιστρέψει στην Ελλάδα, γεννήθηκε η κόρη του Ναταλία.

Μετά την πτώση της Χούντας το 1974, ο Μανώλης Ρασούλης, επέστρεψε στην Ελλάδα και ξεκίνησε να εργάζεται στα ναυπηγεία Ανδρεάδη στο Πέραμα, όπου κινδυνεύοντας να σκοτωθεί καθημερινά μπαίνει στην απεργιακή επιτροπή και πρωτοστατεί στο εργατικό κίνημα.

Εκείνη την περίοδο ερμήνευσε το τραγούδι του Μάνου Λοΐζου, «Ένα πουλί θαλασσινό» και λίγο αργότερα συναντήθηκε με τον μουσικό Νίκο Ξυδάκη.

Το 1978 τον καλεί ο Μάνος Λοϊζος να συμμετέχει με την ερμηνεία του στο δίσκο «**Τα νέγρικα»** μαζί με τη Μαρία Φαραντούρη.

Την ίδια χρονιά ο Ρασούλης κάνει την παρθενική στιχουργική του εμφάνιση με το δίσκο σταθμό **«Η**

εκδίκηση της γυφτιάς» σε μουσική του Νίκου Ξυδάκη και τραγούδια μοναδικά ερμηνευμένα από τον Νίκο Παπάζογλου.

Ο Μανώλης Ρασούλης στα χρόνια που ακολούθησαν συνεργάστηκε με πλήθος εξαιρετικών μουσικών. Έγραψε εκπληκτικούς, ποιητικούς στίχους που μιλούσαν στην καρδιά του κόσμου.

Στίχους του έχουν μελοποιήσει, μεταξύ άλλων, οι Μάνος Λοΐζος, Σταύρος Κουγιουμτζής, Νίκος Ξυδάκης, Πέτρος Βαγιόπουλος, Σωκράτης Μάλαμας, Γιώργος Χατζηνάσιος και Χρήστος Νικολόπουλος.

Οι σκέψεις του και οι απόψεις του πολλές φορές ενόχλησαν. Κατηγορήθηκε πολλάκις ως αναρχικός και επικίνδυνος.

Έφτασαν στο σημείο να τον κατηγορήσουν ως τρομοκράτη, λέγοντας πως είναι ο εγκέφαλος της τρομοκρατικής οργάνωσης «17 Νοέμβρη».

Ο Μανώλης Ρασούλης θαύμαζε και σεβόταν όσους θεωρούσε δασκάλους του, από τον Νίκο Καζαντζάκη και τον Μίκη Θεοδωράκη μέχρι τον Βασίλη Τσιτσάνη και τον Στέλιο Καζαντζίδη. Ο Ρασούλης θεωρούσε το Χατζιδάκι δάσκαλό του.

Μερικά χρόνια νωρίτερα την ίδια μέρα γεννιέται ο Μαρτσέλο Μαστρογιάνι

Ο Μαρτσέλο Μαστρογιάνι (ιταλικά: Marcello Vincenzo Domenico Mastroianni, 28 Σεπτεμβρίου 1924 – 19 Δεκεμβρίου 1996) ήταν ένας από τους σπουδαιότερους ηθοποιούς που ανέδειξε ο ευρωπαϊκός κινηματογράφος.

Προσωποποίηση του λατίνου εραστή, απασχολούσε συχνά τα πρωτοσέλιδα του διεθνούς τύπου με τις πάμπολλες κατακτήσεις και απιστίες του, αλλά αυτό που τελικά έμεινε να μας θυμίζει τον εμβληματικό ιταλό ηθοποιό είναι οι δυνατές ερμηνείες του σε σημαντικές δημιουργίες της χρυσής εποχής του ιταλικού κινηματογράφου, αλλά και σε δυο ταινίες του Θόδωρου Αγγελόπουλου.

Γεννήθηκε στο χωριό Φοντάνα Λίρι, νότια της Ρώμης, και μεγάλωσε στο Τορίνο και τη Ρώμη. Ήταν ανιψιός του διάσημου Ιταλού γλύπτη Ουμπέρτο Μαστρογιάνι (*Umberto Mastroianni*, 1910 - 1998).

Τα πρώτα χρόνια κατά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο εργάστηκε ως βιομηχανικός σχεδιαστής. Συνελήφθη από τους ναζί, που τον έστειλαν σε στρατόπεδο καταναγκαστικής εργασίας στη Βόρεια Ιταλία, από όπου κατάφερε να δραπετεύσει. Πήγε στη Βενετία όπου έζησε κρυμμένος μέχρι το τέλος του πολέμου. Μεταγενέστερα, άρχισε να εργάζεται ως λογιστής για την Eagle-Lion, μια μικρή αγγλική εταιρεία παραγωγής και διανομής.

Στην οθόνη είχε το ντεμπούτο του, ως κομπάρσος, στην ταινία *Μαριονέτες (1939)*. Στη σκηνή πρωτοεμφανίστηκε με το έργο *Angelica (1948)* όπου συμπρωταγωνίστησε με την Τζουλιέτα Μασίνα, σύζυγο του Φεντερίκο Φελίνι. Τότε τον ανακάλυψε ένας από τους βοηθούς του Λουκίνο Βισκόντι και ξεκίνησε μια δεκαετή συνεργασία. Ορισμένα από τα έργα που εμφανίσθηκε ήταν: *Λεωφορείο ο πόθος*, *Ο θάνατος του εμπόρακου*, *Θείος Βάνιας*. Το ντεμπούτο του στον κινηματογράφο, ως

ηθοποιός, ήταν στο έργο του Ρικάρντο Φρέντα *Οι άθλιοι* (1948). Από το 1949-1956 έπαιζε μικρούς ρόλους σε έργα των Ντίνο Ρίζι, Μάριο Μονιτσέλι κ.ά. Έφτασε στην κορύφωση της καριέρας του με τις ταινίες *Λευκές νύχτες (1957)* του Λουκίνο Βισκόντι, *Ο κλέψας του κλέψαντος* (1958) του Μάριο Μονιτσέλι και *Διαζύγιο αλά ιταλικά (1961)* του Πιέτρο Τζέρμι που τον καθιστούν ως έναν από τους πρώτους κωμικούς της Ιταλίας. Η ταινία *Γλυκιά ζωή (1960)* του Φεντερίκο Φελίνι του χάρισε παγκόσμια φήμη. Συνολικά, εμφανίσθηκε σε περισσότερα από 150 έργα.

Πάμε και στην κυρία της παρέας. Και τι κυρία. Σαν σήμερα γεννήθηκε η **Μπριζίτ Μπαρντό.**

Η **Μπριζίτ Μπαρντό** (*Brigitte Anne-Marie Bardot*, 28 Σεπτεμβρίου 1934)
είναι Γαλλίδα ηθοποιός του κινηματογράφου και τραγουδίστρια. Επίσης είναι ένθερμη ακτιβίστρια υπέρ των δικαιωμάτων των ζώων, ιδρυτής και πρόεδρος του *Ιδρύματος Μπριζίτ Μπαρντό*.

Μύθος και σύμβολο του σεξ των δεκαετιών 1950 και 1960, ήταν αστέρι παγκόσμιας αναγνωρισιμότητας, ιέρεια και μούσα των μεγαλύτερων καλλιτεχνών της εποχής. Έμβλημα της γυναικείας χειραφέτησης και της σεξουαλικής απελευθέρωσης, έφερε επανάσταση στα ήθη, περνώντας από γυναίκα-παιδί σε *femme fatale*, ελεύθερη και προκλητική, ενζενί και ελευθεριάζουσα, σε μια εποχή μεταπολεμική και συντηρητική. Με 48 ταινίες στο ενεργητικό της και περισσότερα από 80 τραγούδια σε 21 έτη καριέρας, η Μπριζίτ Μπαρντό, πασίγνωστη επίσης με τα αρχικά της, BB («Μπεμπέ»), είναι μια από τις γνωστότερες Γαλλίδες καλλιτέχνιδες παγκοσμίως.

Σε ηλικία 22 ετών, μπήκε στο πάνθεον του παγκόσμιου κινηματογράφου και έγινε διεθνές σύμβολο του σεξ, χάρις στο φιλμ του Ροζέ Βαντίμ *«Και ο Θεός... έπλασε τη γυναίκα»*. Υποδύθηκε τη Ζυλιέτ Αρντί, απέναντι στους Κουρντ Γιούργκενς, Κριστιάν Μαρκάν και Ζαν Λουί Τρεντινιάν. Ο Βαντίμ οριοθέτησε με τα παρακάτω λόγια το χαρακτήρα της Μπαρντό:

«Ήθελα διαμέσου της Μπριζίτ, να αναπαραστήσω το κλίμα της εποχής, η Ζυλιέτ είναι ένα κορίτσι των καιρών της, που αποτινάσσει κάθε συναίσθημα ενοχής, κάθε ταμπού που της επιβάλλει η κοινωνία και της οποίας η σεξουαλικότητα είναι παντελώς απελευθερωμένη. Στην προπολεμική λογοτεχνία και τα φιλμ, θα την είχαν χαρακτηρίσει πόρνη. Στην εν λόγω ταινία, είναι μια πολύ νέα γυναίκα, γενναιόδωρη, καμιά φορά ανισόρροπη, και τελικά ασυγκράτητη, που δεν έχει καμιά άλλη δικαιολογία παρά τη γενναιοδωρία της».

Έκτοτε δημιουργείται ο μύθος B.B.: ανοιχτόχρωμα ξανθά μαλλιά, πολύ μακριά, γεμάτα μπούκλες και σκάλες, ή ακόμη η διάσημη κόμμωση «choucroute» (ξινολάχανο). Μάτια τονισμένα με μαύρο eye-liner, κόκκινα χείλη ή ροζ οριοθετημένα με ένα ίχνος ασορτί κραγιόν. Ρούχα σέξυ και εφαρμοστά, ταγέρ, φούστες, φαρδιές ζώνες, μπαλαρίνες, τζιν, T-shirt, ή ακόμη το διάσημο μπικίνι που έκανε μόδα.

Επόμενος μεγάλος σταθμός για την καριέρα της ήταν το 1960, βγαίνει στις αίθουσες η ταινία *«Η Αλήθεια»*, με τους Σαρλ Βενέλ, Σάμι Φρέι και Μαρί Ζοζέ Νατ, που πραγματεύεται ένα έγκλημα πάθους. Η καλύτερη ταινία της, όπως θα υποστήριζε η ίδια. Ωστόσο, ο σκηνοθέτης Ανρί-Ζωρζ Κλουζό, την υπέβαλε σε επίπονα γυρίσματα. Επιπλέον, η δυσκολία της να ασχοληθεί με το παιδί της, τα προβλήματα που δημιούργησαν οι πιέσεις από όλες τις πλευρές, η προδοσία του γραμματέως της ο οποίος και μετέφερε διάφορα μυστικά της στον Τύπο, η ασφυκτική πολιορκία των δημοσιογράφων και οι άγριες διαθέσεις των θαυμαστών της την έσπρωξαν στα όριά της. Η Μπριζίτ Μπαρντό πραγματοποίησε μια απόπειρα αυτοκτονίας την ημέρα των γενεθλίων της, στις 28 Σεπτεμβρίου 1960. Έχοντας πέσει σε κώμα, επέζησε από θαύμα.

Το 1962, ξεκινά την πρώτη της μάχη υπέρ των δικαιωμάτων των ζώων, θέτοντας τον εαυτό της στη μάχη κατά του επώδυνου πιστολιού που χρησιμοποιούταν για τη θανάτωση των ζώων στα σφαγεία. Βλέποντας τις συνθήκες θανάτου των ζώων, αποφάσισε να γίνει χορτοφάγος και να αγωνιστεί προς την κατεύθυνση αυτή.

Source URL:http://2gymevosm.mysch.gr/drupal7/?q=el/node/1514